

РЕШЕНИЕ

№ 3665

гр. София, 21.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5020** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 79, ал. 4 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ц. М. Ц. с адрес за призоваване: гр. С., У. „В. А.” № . срещу Заповед № 4983/04.03.2009 г. издадена от Д. на СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка /ПAM/ - забрана за напускане пределите на страната по чл. 76, т. 3 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/, /заглавието е изменено/.

В жалбата си Ц. твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна, като не са посочени конкретни доводи. В проведеното по делото открито заседание, оспорващият не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, в лицето на Д. на СДВР не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с писмо изх. № 11618/21.04.2010 г. на частен съдебен изпълнител Г. К № 854 с Район на действие СГС, е направено искане до СДП, група „Български документи за самоличност” да се забрани напускането на страната на лицето Ц. М. Ц. и да не му се издават паспорт и заместващи документи за преминаване на държавната граница. Видно от приетия изпълнителен лист, оспорващият е осъден да заплати на заплати на С Д А, сумата от 45 550,20 евро.

За започналото административно производство по налагане на ПАМ Ц. е уведомен с писмо № ДС 7615/18.02.2009 г.

След преценка на събраните в хода на административното производство доказателства, компетентния административен орган е издал оспорената заповед.

От заповед № Из-1003/19.08.2009 г. се установява компетентността на заместник-директорите на Областните Дирекции на МВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки /ПАМ/ по реда на чл. 76 от ЗБДС.

Видно от удостоверение № 409 от 14.06.2011 г., издадено от Началник на сектор „Човешки Ресурси”, комисар С В е назначен на длъжността Заместник Директор на СДВР със заповед № К – 3382/24.09.2001 г. на Министъра на Вътрешните работи.

Със заповед № з-4631/30.03.2009 г. на Д. на СДВР, е разпоредено функционалните задължения на Директор на СДВР за периода от 27.03.2009 г. до 03.04.2009 г. да се изпълняват от комисар С В - Заместник Директор на СДВР.

Със заповед № ЗДС-4569/22.12.2010 г. на Д. на СДВР е прекратено действието на Заповед № 4983/04.03.2009 г. издадена от Д. на СДВР, с която на Ц. е наложена забрана за напускане пределите на страната на основание чл. 76, т. 3 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/ по отношение на държавите-членки на ЕС.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: С определение № 2268/07.07.2010 г. жалбата е оставена без разглеждане, поради просрочие. Този съдебен акт е отменен от ВАС с определение № 1896 от 08.02.2011 г. и делото е върнато на същия съд за продължаване на производствените действия.

С отмяната на оспорената Заповед № 4983/04.03.2009 г. издадена от Д. на СДВР, с която на Ц. е наложена забрана за напускане пределите на страната на основание чл. 76, т. 3 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/ по отношение на държавите-членки на ЕС, оспорващият е изгубил правния интерес от водене на делото в тази част, наличието на който е абсолютна предпоставка за това. Правото на съдебна защита на гражданите и юридическите лица срещу всички административни актове, които ги засягат, е прогласено в чл. 120, ал. 2 от Конституцията. За да засяга определени лица административният акт, трябва да нарушава или застрашава техни права и законни интереси. Засягането на тези права и интереси легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на административния акт. От гледна точка на административния процес, правният интерес обосновава правото на оспорване и е необходима процесуална предпоставка за редовно оспорване на административен акт. Правният интерес е задължителен елемент на активната легитимация на оспорващия. Активна легитимация означава оспорващият да докаже, че е правосубектен и че има правен интерес от оспорването. Предварителното обосноваване на интереса от страна на оспорващия е задължително условие за осъществяване на процеса на административно правораздаване и решаването на спора, т.е. жалбоподателят трябва да докаже засягането на свои субективни права, за да има право на оспорване.

В разглеждания случай, издаването на заповед № ЗДС-4569/22.12.2010 г. е възстановено правното положение от преди налагането на ПАМ по отношение на държавите-членки на ЕС, т.е. жалбоподателят вече няма ограничение за свободно пътуване в границите на съюза.

Подаването на жалба срещу административен акт без оглед на неговия вид - индивидуален, общ, нормативен, винаги има за цел премахването на породените от него неблагоприятни последици за жалбоподателя чрез отмяната на акта от компетентния съд. Съдебното решение, с което се отменя оспорен административен акт, няма обратно действие, т. е. то не премахва породените от акта правни последици от датата на неговото издаване, а от деня в който влезе в сила и след това, защото по силата на закона такова съдебно решение има действие само за напред - в бъдеще. В случая същият правен ефект е постигнат с отмяната на оспорената заповед от органа, който я е издал - от деня на неговата отмяна актът се счита за несъществуващ. Положението може да бъде приравнено на хипотезата на оттеглен от органа индивидуален административен акт - чл. 159, т. 3, във връзка с чл. 156, ал. 1 от АПК. Съдебното производство се прекратява защото с отмяната на акта от неговия издател целта на оспорването е постигната – оспореният акт е премахнат от правната действителност.

Предвид на гореизложеното следва да се приеме, че оспорването е недопустимо, поради липса на правен интерес и жалбата следва да се остави без разглеждане, производството по делото да се прекрати в тази му част.

По отношение на частта от оспорената заповед, касаеща държавите извън ЕС, жалбата е неоснователна.

Вярно е, че разпоредбата на чл. 76, т. 3 от ЗБЛД /заглавието е изменено/ е отменена. /ДВ бр. 82 от 2009 г./. Вярно е, също, че нормите на чл. 75, т. 5 и т. 6 от ЗБЛД, които имат подобна ограничителна насоченост са обявени за противоконституционни с Решение на конституционния съд на Република Б /ДВ, бр. 32 от 2011 г./.

Както отмяната на дадена материално-правна норма, така и решение на Конституционния съд за обявяване на протококонтитуционност нямат обратно действие, т.е. правния ефект от настъпилите промени ще се прилага в бъдеще. В случай, че издадените административни актове на основание на отменените или обявени за противоконституционни в последствие норми, са били валидни и законосъобразни към момента на тяхното постановяване, същите няма да подлежат на отмяна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице фактическите основания на чл. 76, т. 3 от ЗБЛД /заглавието е изменено/. Според тази норма, може да не се разреши напускане на страната, а паспорти и заместващи ги документи да не се издават на лица, които имат парични задължения в големи размери към български физически и юридически лица и към чуждестранни такива, установени по съдебен ред, освен ако личното им имущество покрива задължението или ако представят надлежно обезпечение.

В разглеждания случай не се спори, че към датата на издаване на оспорената заповед Ц. Ц. е имал задължения над 5000 към физическо лице и това се установява от посочения по-горе изпълнителен лист.

При упражняването на правомощията по чл. 76 от ЗБЛД /заглавието е изменено/, административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, при наличието на фактическите предпоставки за налагане на ПАМ. При проверката на административния акт, съдът следи дали са били налице предпоставки и дали са изпълнени законовите условия за издаване на акта. В случая, предвид издадения изпълнителен лист, настоящият състав намира, че издадената заповед е законосъобразна.

От представените от ответника удостоверение № 409 от 14.06.2011 г., издадено от Началник на сектор „Човешки Ресурси” и заповед № з-4631/30.03.2009 г. на Д. на СДВР, се установява, че комисар С В - Заместник Директор на СДВР е разполагал с правомощията да издаде оспорения акт.

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспорената заповед, в частта, в която действието ѝ не е прекратено, е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и съответствие с материално-правните разпоредби, поради което жалбата в тази ѝ част следва да се отхвърли.

Предвид обявената цялостна противоконституционност на визираните норми, въз основа, на които е издадена процесната ПАМ, за Ц. Ц. остава възможността, да поиска от органа пълна отмяна на № 4983/04.03.2009 г. издадена от Д. на СДВР и в частта, засягаща правото му да пътува и извън страните членки на ЕС.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. М. Ц. от гр. С. срещу Заповед № 4983/04.03.2009 г. издадена от Д. на СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за напускане пределите на страната по чл. 76, т. 3 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/, /заглавието е изменено/, в частта по отношение на държавите, които не са членки на ЕС.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Ц. М. Ц. от гр. С. срещу Заповед № 4983/04.03.2009 г. издадена от Д. на СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за напускане пределите на страната по чл. 76, т. 3 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/, /заглавието е изменено/, в частта по отношение на държавите-членки на ЕС, предвид прекратяването на действието на заповедта в тази ѝ част.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 5020 по описа на АССТГ за 2010 г. в тази му част.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.